

ELIZABETH GUMMESSON: – Ett perfekt liv kostar för mycket

♦ Det fanns en gång i tiden en ung kvinna, hon hade just fött sitt första barn och hon hade man och hus och gräsmatta och bil och hon bakade bullar och gjorde egna julkort med schabloner och guldsprej och kanelstänger till sina hundra närmsta vänner. Den här kvinnan lyssnade till allt och alla, hon log och förstod och gav allt hon hade, gav av sig själv, gav till alla andra.

Och hon var strålände och fantastisk och leende och hon mindes allas födelsedagar och allas namnsdagar och allas bröllopsdagar och mindes alla människor alla dagar och hon var sina vänners vän.

Hon var 25 år och det hon visste om livet var att allt måste vara perfekt. Kakorna hon bakade var alla av samma storlek, middagsborden hon dukade upp hade fått **Martha Stewart** att rodna, sängarna hon bäddade hade lakan så sträckta att en enkrona kunde studsas mot bomullstyget. Det hon inte visste var hur mycket energi det kostade att leva ett perfekt liv. Det kostade varje gång hon drog på sig ett leende när någon frågade hur det var med henne, i stället för att berätta att det var väl sådär.

I dag vet jag bättre. Det har visserligen bara gått 13 år sen dess, men de senaste åren har varje dag varit en ny skoldag i livet. Efter att ha förvaltat andras förtroenden som om det gällde rikets säkerhet insåg jag nyligen att min väninna hade rätt när hon sa "för dig har jag vänt ut och in på mig själv i 15 år, men du har aldrig berättat nåt om

dig". Och det stämmer verkligen, jag vet allt om mina vänner men de vet ingenting om mig. Åtminstone ingenting som betyder något. Inte förrän nu.

Nu har jag fött tre barn, varit dödligt sjuk och räddats till livet, bytt yrkesbana, gjort ny karriär och lyckats bryta ner en liten bit i taget av muren som jag hade byggt och byggt under så många år. Muren skulle förhindra att nån släpptes in. Jag skulle aldrig öppna dörren till mitt innersta rum, alltid hålla fanan högt, aldrig klaga, aldrig gnälla, aldrig sura. Aldrig riktigt lita på nån.

När jag reflekterar över det här undrar jag; vem skulle jag skydda? Var det min omgivning som skulle skyddas från att behöva lyssna till en massa bekymmer, skulle de slippa tyngas av mina tankar och kunna ägna sig helt åt sina egna? Eller var det jag själv som skulle skyddas för att inte riktigt behöva titta ordentligt – så fort du har berättat någonting för en annan människa så finns ju ett slags bekräftelse på att det har hänt, att problemet finns, att misslyckandet är gjort.

Att tiga ihjäl känslor, tankar och behov är rasande effektivt. För stunden. Så vid 38 års ålder är det som om jag har fått ett helt nytt språk. Jag ska lära mig hela dess alfabet, all dess grammatik, tonlägen, uttryck och skiftningar. Det här språket är öppet och ljus

Elizabeth Gummesson

Ålder: 38 år. **Familj:** Tre fantastiska döttrar och en man. **Bor:** Hus i Nacka. **Gör:** Professionell coach och föreläsare. **Aktuell med:** Som coach i Tara, samt ständigt aktuell med föreläsningar.

1994

och jag tränar varje dag numera.

När jag var 25 levde jag omedvetet i tron att om jag avslöjar någonting, någon endaste pytteliten detalj om mig eller mitt, som kanske inte är riktigt hundra procentigt fantastisk i alla delar, då kommer jag att bli avvisad och för alltid uppfattad som nåt annat än det jag ville vara. Runt omkring mig bröt folk ihop som man gör i största allmänhet; folk misslyckades på jobbet, skilde sig, hade en bad hair day, det kokade över på spisen och man skällde för mycket på ungarna. Allt det här är normal vardag för de flesta av oss. Alla svaga och sårade drogs till mig och fick bekräftelse och tröst och nybakade bullar och blev vägleda ur krisen – aldrig att jag såg ner på någon som inte klarade av att hålla ihop sin tillvaro på ett perfekt sätt. Däremot när det kom till mig själv var det som att helt andra regler gällde än för övriga mänskligheten.

I dag är jag världens modigaste, i mina ögon. Jag har vågat berätta om en kris jag själv går igenom och ingenting värre har hänt än att mina människor har tagit emot mig med sina varma

2007

Foto: Andreas Eklund

famnar och frågat hur de kan hjälpa mig. Mitt skyddsnät består av vänner sedan barnsben och vänner jag träffade igår, och deras stöd till mig när jag varit och är liten, sårbar, ledsen och förvirrad eller inte har ett perfekt städat hem, ett genomtänkt svar eller är oklanderligt klädd, deras stöd liknar skyddsnätet på cirkus och det är alldeles fantastiskt skönt. Som att köra en sked genom lagom mjuk gräddglass.

Hade jag vetat när jag var, säg 25, att det är okej att misslyckas och att vara misslyckad emellanåt, att jag ändå blir älskad och accepterad, då hade jag haft mycket sparat energi men inte den livserfarenhet jag har i dag. Mina människor är kvar och tar nu emot mina förtroenden eftersom jag lärt mig lita på folk och då bjuder jag på fika och en och annan nybakad bulle som jag trots allt gillar att baka.

Men bara när jag själv har lust. ♦